

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 563/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného PIHORŇA, LENÁRT, JAŠŠO, s.r.o., Hrnčiarska 29, Košice, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13Csp/39/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 15. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13Csp/39/2023 (ďalej len „napadnuté konanie“). Domáha sa priznania primeraného finančného zadost'učinenia 1 600 eur a náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ tvrdí, že okresný súd je v napadnutom konaní nečinný, a to od 31. mája 2023, odkedy vo veci nevykonal žiaden úkon, vrátane ne/nariadenia pojednávania. Obsah ústavnej sťažnosti je však v otázke samotného predmetu napadnutého konania (ako aj jeho začatia, priebehu a procesného postavenia sťažovateľa v ňom) značne nejasný. Sťažovateľ totiž v prvom odseku ústavnej sťažnosti uvádza, že „Sťažovateľ je účastníkom konania vedenom na Okresnom súde Prešov vo veci vedenej pod sp. zn. 13Csp/39/2023, ako žalobca proti žalovanému v spotrebiteľskom konaní.“. V nasledujúcom odseku ústavnej sťažnosti však už sťažovateľ uvádza, že „V predmetnej veci je sťažovateľ žalovaný, voči, ktorému sa začalo konanie na Okresnom súde Banská Bystrica, v upomínacom konaní, kde bol vydaný Platobný

rozkaz voči ktorému podal Odpor dňa 27.03.2023. Následne žalobca podal návrh na pokračovanie v konaní ku ktorému sa žalovaný vyjadril dňa 31.05.2023, pričom predmetné vyjadrenie – repliku doručoval Okresnému súdu Prešov. “.

3. Ďalej uviedol, že v dôsledku nečinnosti súdu trpí právnou neistotou trvajúcou už 15 mesiacov, pričom procesné strany vykonali všetky požadované úkony smerujúce k vyriešeniu veci a napadnuté konanie trvá 2 roky bez jediného pojednávania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

5. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (I. ÚS 173/2022).

6. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého orgánu verejnej moci nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 280/2020). Pre posúdenie prípadných prieťahov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a aspoň čiastočný chronologický opis skutkového stavu, či uvedenie konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I. ÚS 266/2021, ZNaU 88/2021).

7. Sťažovateľ musí vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým totiž všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa* ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách. Je nevyhnutné, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo vysvetlenie ústavných požiadaviek, s ktorými namietaný postup orgánu verejnej moci koliduje, a pritom musí byť preukázané, do akej miery rozporovaný postup štátneho orgánu zasahuje do označených práv sťažovateľa (m. m. rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko sp. zn. 1 BvR 1584/10 z 24. 8. 2010, odsek 3; rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko sp. zn. 1 BvR 2214/19 z 10. 12. 2019, odsek 13) (I. ÚS 708/2022).

8. Vzhľadom na obsah sťažovateľom predloženej ústavnej sťažnosti musí ústavný súd konštatovať, že ním predložená „argumentácia“ je jednak (ako to už bolo konštatované v bode 2 tohto rozhodnutia) veľmi nejednoznačná, až priam mátuca v otázke samotného predmetu napadnutého konania, jeho začatia a procesného postavenia sťažovateľa. A zároveň aj „argumentácia“ postavená len na pomerne strohom a všeobecnom konštatovaní, že v napadnutom konaní je okresný súd nečinný, a tým došlo k vzniku prietáhov, no bez uvedenia konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na sťažovateľa, neumožňuje v takejto forme ústavnému súdu objektívne posúdiť možnosť porušenia, resp. intenzitu zásahu do jeho práva na konanie bez zbytočných prietáhov.

9. Sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) zároveň v ústavnej sťažnosti ani len jasne (chronologicky) nevymedzil postup a vykonané úkony (či už okresného súdu, ale aj sporových strán) v napadnutom konaní. Z obsahu ústavnej sťažnosti (ku ktorej sťažovateľ nepriložil ani žiadne prílohy) teda nie je jednoznačne zrejmé, akým presne špecifikovaným postupom okresného súdu (a najmä za akých konkrétnych okolností prípadu) v napadnutom konaní mali byť porušené sťažovateľom uvedené práva. Pre doplnenie ústavný súd na tomto mieste zároveň uvádza, že jeho pozornosti neunikol ani ďalší nedostatok podania spočívajúci v rozdielnom uvedení bydliska sťažovateľa (iné v ústavnej sťažnosti a iné v splnomocnení), pričom v udelenom plnomocenstve nebolo ani (konkrétne) uvedené a špecifikované napadnuté konanie.

10. Ústavný súd v prípade sťažovateľa nepristúpil k výzve na odstránenie zistených nedostatkov ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pretože zistený rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z ústavnej sťažnosti sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 280/2020). Ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom a prípadná výzva na odstránenie nedostatku spočívajúceho v absencii náležitého odôvodnenia ústavnej sťažnosti by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (I. ÚS 272/2023).

11. Vzhľadom na uvedené a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde preto ústavný súd konštatuje nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

12. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

13. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľ podal svoju

ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok a s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu